

[Ministeren for handel, industri og søfart.] mindske kreditten, vi ønsker, at den merimport, Marshallhjælpen giver os anledning til, kommer tilstede; vi ønsker, at de investeringer, de nyopførelser af danske produktionsvirksomheder, der herigennem kan blive en realitet, virkelig skal blive en realitet, og er derfor villige til at finansiere dem.

Til det ærede medlem hr. Himmelstrup skal jeg blot bemærke, at der ikke har fundet nogen rådslagning sted mellem regeringen og nationalbanken efter devalueringen, men jeg finder, det er en udmærket tanke, det ærede medlem rejser, at man kan fremkalde en udtalelse herom fra nationalbanken under den udvalgsbehandling, der formentlig vil finde sted.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aksel Møller): Det gik selvfølgelig nogenlunde, som jeg havde regnet med, at det standpunkt, som dette forslag er udtryk for, står det konservative folkeparti ensomt med her i det høje ting. Jeg havde virkelig ventet, at det ærede medlem hr. Lars M. Olsen ikke ville kunne tiltræde forslaget, ja, at han ville gøre som den højtærede handelsminister, afvise det.

Derimod blev jeg noget overrasket over at se det ærede medlem hr. Himmelstrup i rollen som regeringens ridder. Det ærede medlem plejer jo i pengepolitik ellers at anlægge en strenghed, som er en Cato værdig, men ved denne lejlighed synes jeg, at tonerne havde en helt anden klang end den, vi plejer at høre. Det kneb lidt for det ærede medlem med begrundelsen for dette fodskifte. Jeg fik at vide, at man kunne ikke komme her to dage før juleferien med et sådant forslag. Det er jeg ganske enig med det ærede medlem i. Lovforslaget er fremsat den 1. december her i det høje ting, og der ville altså formentlig, hvis regeringen havde været interesseret i at fremme sagen, have været tid nok, og det bør efter min mening heller ikke være på tidsnød, denne sag bør afgøres. Hvis det ærede medlem ville forene sine anstrengelser med mig, ville vi nok kunne overtale den høje regering til at lade os blive inde en dag eller to længere for at få dette lovforslag igennem. Nu siger det ærede medlem, at vi skal undersøge seddelbankens ansvar. Det er jeg ikke uenig med det ærede medlem i, men hvis det skal være et forslag, der går ud på at forhindre, at denne sag kommer til afstemning her i tinget, inden vi tager på juleferie, og inden loven udløber, synes jeg; at han hellere må stille et selvstændigt forslag vedrørende seddelbanken; så kan det

blive sendt i udvalg og forespørgsel stillet dér, for det, jeg og mit parti lægger vægt på i denne situation, er, at der bekendes kulør med hensyn til landets pengepolitik.

Det ærede medlem hr. Rasmussen (Gylling)s afvisning var heller ikke af den karakter, at den virkede overraskende. Jeg synes ikke, der er tale om nogen hensynsløshed overfor pengeinstitutterne. Vi har gang på gang — og det er også sagt til det ærede medlem hr. Himmelstrup —, når talen har været om disse ting, angrebet den tanke, regeringen har været inde på, og som regeringen ventilerede allerede i statsministerens programtale, at man lod pengebindingsloven udløbe. Det kan ikke være hensynsløst overfor pengeinstitutterne, medmindre de er i nød. Hvis de befandt sig i en likviditetskrise og derfor allerede nu havde indstillet sig på at klare sig med de penge, de ville få frem, hvis regeringens politik blev gennemført, ville det være en hensynsløshed. Men sandheden om dem er, at de ikke er i nød, at de har rigelige midler til deres disposition i øjeblikket, og der vil efter min opfattelse heller ikke være noget som helst at behøjde rigsdagen, om den fastholdt denne lovgivning. Der har over diskussionen ligesom hvilet den opfattelse, at hvis man fulgte det konservative forslag, var alt håb ladet ude, og så var disse penge for tid og evighed afvæbnet og kulegravet i nationalbanken. Det er jo ikke tilfældet. Jeg har i mit svar til handelsministeren sagt, at når depressionstegnene viser sig, er vi parat til at tage spørgsmålet op og positivt gå ind for en frigivelse af pengene, for en forøgelse af likviditet og købekraft i samfundet. Derfor vil det, at man tiltræder vort forslag, ikke betyde, at man ikke i årets løb kunne tage det problem op og løse det, hvis de økonomiske vilkår taler for en løsning af det.

Det ærede medlem hr. Tholstrup spurgte, om de private banker ikke kunne føre en fornuftig politik. Jo, det mener jeg de private banker kan, det er jeg aldeles overbevist om at de kan. Sagen er simpelthen den, at hele den likviditetsudvidelse, som de fik, da pengebindingen blev halveret i sidste omgang, er ude af kassen, den er anvendt til finansieringsopgaver, og derfor er jeg ængstelig for, at denne mulighed for en udvidelse af kreditten simpelthen betyder en meget hurtig anvendelse af disse penge til forskelligt erhvervsliv.

Så kan man spørge mig, og det er vel det, diskussionen står om, hvilke virkninger en sådan kreditudvidelse vil have for erhvervene i øjeblikket. Her kommer vi til den principielle forskel mellem den højt-